

ptica i nesavjesnih ribara koji mogu samo jednom mrežom da upropaste čitavu lovinu koja katkada može biti i po dva do tri vagona. Riba se u njima skuplja danima i ukoliko je nešto i najmanje uznemiri daje se u bijeg i za čitavih petnaest pa i dvadeset dana više se ne vraća na to lovište — »oko«. Zaista čudna osobina ovog stanovnika Skadarskog Jezera.

I takmičenje neće izostati ovog puta. To neće dozvoliti zadrugari ribarske zadruge iz Vranjine, koji se smatraju najboljim ribarima na jezeru. Oni moraju uložiti sve napore da bi zaista ponovo stekli i povratili ovo zvanje koje su im preduzeli ribari iz zadruge Seoca,

dok na drugoj strani imamo novo preduzeće koje će se također potruditi da i ono i ako mlado ne izostane iza najboljih.

Stariji ribari sa jezera već su ustanovili da će lovina ove godine, ako vrijeme bude povoljno, zaista biti dobra i oni se teško varaju u svojim predviđanjima. To je iskustvo dugogodišnje prakse sa Jezera.

Očekuje se samo glas ribolovnih čuvara, da je riba u lovištima i tad će sve po Jezeru živnuti. To će biti čas koji očekuju sa najvećim nestrpljenjem svi ribari sa Jezera...

Dr.

RIBOLOV KAO SPORT I MOGUĆNOST NATJECANJA

Mnogima, koji se ne bave sportskim ribolovom, čudno zvuči kada se govori o ribolovu kao sportu. Mnogi znaju reći: »Kakav je to sport kad cijeli dan sjediš na mjestu i gledaš u štap«. Bilo je slučajeva da su nas ribare športaše ubrajali među društvene organizacije privrednog karaktera. Sve u svemu izgleda da osim nas, koji se bavimo tim sportom, skoro nitko ribolov ne smatra sportom. Možda je pretjerano reći »nitko«, ali je to u svakom slučaju mišljenje većine.

Odakle to dolazi? Moje je mišljenje, da ima dva razloga: prvi je da su ljudi neupućeni u sportski ribolov, a drugi da se među članovima sportskih ribolovnih društava još uvijek nalaze mnogi, kojima je ribolov glavno ili jedno od glavnih zanimanja. Takovi članovi krnje ugled ribara-športaša prodajom ribe.

Da li je ispravno kazati da se sportom bavi samo onaj, koji igra nogomet, košarku, odbojku, vaterpolo, tenis ili se bavi jahanjem, skijanjem, plivanjem

itd. ili može biti i ribar športaš? Kod nas se to često čuje i to uglavnom iz razloga što većina pretpostavlja da se riba lovi »sjedeci cijeli dan i gledajući u štap«. A šta je sa onim ribolovcima koji ne sjede cijeli dan, nego znaju dnevno preći i preko 20 km, uz ili niz vodu loveći varalicom ili umjetnom muhom? Ne mogu li se takovi izjednačiti s planinarima (alpinistima)? Kada mi ribari međusobno govorimo o lovu pastrve linana, ili glavatice, odmah imamo pred očima sliku brijegova i potoka koji se između njih probijaju, a da ne govorimo o skoro neprohodnim mjestima njihovih tokara (Tara, Piva, Rama i druge u Bosni, Radika i Radina Rijeka u Makedoniji, Zrmanja i Krka u Hrvatskoj i mnoge druge). Da, ali to govorimo mi međusobno. Treba međutim da to govorimo i onim drugovima, koji se ne bave ribolovom. U naprednijim zemljama gleda se na sportski ribolov drugim očima. Tamo se sportskom ribarstvu posvećuje puno više pažnje. U tim zemljama, i oni koji se

imamo novo pre-
der potruditi da i
izostane iza naj-

era već su usta-
ove godine, ako
o, zaista biti do-
varaju u svojim
iskustvo dugogo-
ra.

as ribolovnih ču-
vištima i tad će
i. To će biti čas
većim nestrplje-
era ...

Dr.

JECANJA

ar športaš? Kod
to uglavnom iz
etpostavlja da se
i dan i gledajući
nim ribolovcima
dan, nego znaju
20 km, uz ili niz
m ili umjetnom
se takovi izjedna-
pinistima)? Kada
govorimo o lovu
slavatiće, odmah
sliku brijegova i
njih probijaju, a
oro neprohodnim
rara (Tara, Piva,
Radika i Radina
žrmanja i Krka u
ruge). Da, ali to
no. Treba među-
onim drugovima,
om. U napredni-
e na sportski ri-
Tamo se sport-
ećuje puno više
na, i oni koji se

ne bave ribolovom znaju o sportskom
ribaru mnogo. I to zato što se o ribo-
lovu, zapravo o sportskom ribolovu
puno piše. A kod nas? Osim u našim
mjesečnim časopisima («Ribarstvo Ju-
goslavije» «Ribič» i «Ribarski vjesnik»),
tek tu i tamo iskrasne po koji članak
u lokalnoj štampi (uglavnom u NR Slo-
veniji).

U drugim zemljama poznat je sport-
ski ribolov i po natjecanjima koje se
priređuju. Nama su poznata tradicio-
nalna natjecanja na Temzi, otvaranja
lova na pastrve u Americi, razna na-
tjecanja u Italiji i t. d. Kakova se sve
natjecanja priređuju? Takmičari se na-
tječu tko će u određenom vremenu
uhvatiti više riba, tko bolje ili dalje
baciti varalicu ili umjetnu muhu (po-
stoji i rekord u bacanju umjetne muhe
— 42 m.), tko brže izvaditi umjetnu
muhu (rekord 37 sek.) i t. d.

Nedavno je sportsko ribolovno dru-
štvo «Luigi Binda» iz Mandelio del
Lanio u Italiji, priredilo jedno interna-
cionalno ekipno i pojedinačno natjeca-
nje u ribolovu. Vjerujem, da će mnoge
interesirati kako je održano to natje-
canje. Prema propozicijama natjecalo
se ekipno, ali je svaki pojedinac, član

jedne ekipe istovremeno učestvovao i
u pojedinačnom natjecanju. Ekipe se
sastojala od pet članova. Natjecanje je
održano na jednoj rječici koja se uli-
jeva u jezero Como. Na jednom dijelu
te rječice obilježena su mjesta u širini
od 10—15 m za svakog pojedinca. Mo-
glo se je loviti i sa obale i iz vode (ne
iz čamca) udicom, bez obzira na meku.
12 sati prije početka natjecanja izvr-
šeno je žrijebanje mjesta. Svaki je
učesnik morao loviti na određenom di-
jelu i nije smio smetati svojega susje-
da. Bodovalo se: jedna riba 2 poena, a
svaki gram težine 1 poen. Pobjednik
je bio onaj koji je sakupio najviše poe-
na. Bilo je mnogo ekipnih i pojedinač-
nih, a i specijalnih nagrada.

Ovo sam iznio kao primjer da se i u
sportskom ribolovu mogu priređivati
natjecanja, a vjerujem da će mnoga
društva prirediti slična natjecanja, a
možda će i Savezi preuzeti ulogu prire-
đivača.

Na taj način ćemo uspjeti da više po-
pulariziramo sportski ribolov i da za
njega zainteresiramo i one koji se da-
nas čude toj grani sporta.

V. Majornic

ŠTAPOVI OD STAKLA

Na našim vodama susrećemo danas
sve više i više udičara sa varalicom na
čeličnim štapovima. U najviše slučajeva
radi se ovdje o štapovima iz Amerike,
koji su preko mora došli kao dar ili od
rođaka ili prijatelja pa bi se skoro mo-
glo postaviti pitanje, da li u Americi
nema drugih osim čeličnih štapova. Neće
biti na odmet, da ovu stvar malo pobliže
ispitamo.

Još prije Prvog svjetskog rata Ameri-
ka je na tržište donijela svoje tada to-
liko znamenite »teleskop-štapove«, izra-

đene iz naročitih čeličnih cijevi, koje su
ulazile jedna u drugu poput stativa fo-
tografskog aparata. To su bili odlični
štapovi, vrlo velike izdržljivosti, sa po-
trebnim stepenom elastičnosti prema iz-
boru. Izvjesne vrste tih štapova imale
su još i tu prednost, što im je putilo
(leader-line) prolazilo kroz šupljinu šta-
pa, tako da im nisu bile potrebne karike
za vođenje putila, osim one na vrhu. Ti
su štapovi tada bili velika »moda« pa
valjda zbog toga i vrlo skupi, no posto-
jalo je vjerovanje, da se taj odlični ma-